

ПОВЕЛИТЕЛКАТА
НА
ДИМА

ЛАУРА СЕБАСТИЪН

Превод от английски език

Иванка Ангелова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Lady Smoke*
Copyright © 2019 by Laura Sebastian
All rights reserved.

Превод Иванка Ангелова
Редактор Десислава Недялкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2267-0

ПРОЛОГ

МАЙКА МИ ВЕДНЪЖ МИ КАЗА, че мирът е единственият начин, по който Астрея може да оцелее. Ние не се нуждаем от огромни армии, каза тя, не е необходимо да насилваме децата си да стават воители. Ние не желаем война като други страни в усилието си да вземем повече от онова, което ни е потребно. Астрея ни е достатъчна, каза тя.

Тя никога не си е представяла, че войната ще дойде при нас, желана или не. Щеше да живее достатъчно дълго, за да види колко безпомощен е мирът пред остриетата от ковано желязо и дивата алчност на каловаксийците.

Моята майка беше Кралицата на мира, но аз знам твърде добре, че мирът не е достатъчен.

САМА

АРОМАТНОТО КАФЕ, ПОДСЛАДЕНО ЩЕДРО С мед, оставя сладък вкус на езика ми. Кресцентия го поръчва винаги такава.

Седим в беседката, както сме го правили хиляди пъти досега, обвили с шепи порцелановите чаши, изпускащи пара, за да се предпазим от хладния вечерен въздух. За момент усещането е като при предишните ни срещи – в сумрака около нас витае успокояваща тишина. Липсваха ми разговорите с нея, но копнеех също и за това – да седим заедно и да не изпитваме нужда да запълваме тишината с безсмислено дърдорене.

Но това е глупаво. Как може да ми липсва Крес, когато тя седи точно срещу мен?

Тя се засмива, сякаш чете мислите ми, и поставя чашата си върху чинийката, които така издрънчават, че цялата подскачам. Крес се привежда над позлатената маса и улавя свободната ми ръка между дланите си.

– О, Тора – напевно произнася фалшивото ми име, сякаш е мелодия. – И ти ми липсваше. Но следващия път няма да е така.

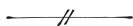
Преди смисълът на думите ѝ да достигне до мен, светлината над нас се променя, слънцето свети все по-ярко и по-ярко, докато накрая тя цялата е озарена, всяка страшна частичка от нея.

Овъглената ѝ, лющеща се шия, обгорена до черно от Енкатриото, течния огън, който ѝ сервирах, косата ѝ – бяла и крехка, устните ѝ – посивели като имитацията на корона, която носех преди.

Обзета съм от страх и вина, щом умът ми се прояснява. Помня какво ѝ причиних, помня защо го направих. Помня лицето ѝ от другата страна на решетките на моята килия, изпълнено с ярост, докато ми казваше как ще крещи от радост след моята смърт. Помня изгарящата топлина на решетката там, където я беше докоснала.

Мъча се да измъкна ръката си, но тя я държи здраво, а усмивката ѝ като от страшна приказка открива резците ѝ с пепел и кръв по върховете. Кожата ѝ изгаря моята, по-гореща е от кожата на Блэйз. Тя самата е огън, обхванал кожата ми, и аз се опитвам да изпищя, но никакъв звук не излиза от устата ми. Преставам да усещам ръката си и за миг ми олеква, преди да погледна и да видя, че се е превърнала в пепел и се е разпаднала на прах в хватката на Крес. Огънят си пробива път нагоре по ръката ми и надолу по другата, плъзва по гърдите ми, по тялото ми, по краката и ходилата ми. Главата ми пламва най-накрая и последното, което виждам, е Крес с чудовищната ѝ усмивка.

– Готово. Не е ли по-добре така? Сега никой няма да те вземе за кралица.

Цялата съм подгизнала, когато се събуждам, памучните чаршафи са се оплели около краката ми, влажни от пот. Стомахът ми се преобръща, заплашва да прелее, макар да съм сигурна, че не съм хапвала нищо, което да повърна, освен няколко корички хляб снощи. Сядам в леглото и притискам с ръка стомаха си, за да го успокоя, премигвам, за да привикнат очите ми по-лесно към тъмнината.

Отнема ми време да разбера, че не съм в моето си легло, не

съм изобщо в двореца. Пространството е по-малко, леглото е мъничко по-голямо от тесен нар с тънък матрак и завивка. Стомахът ми се мята, преобръща се така, че ми се гади, и тогава осъзнавам, че това въобще не е заради моя стомах, а просто стаята се клати ту на едната, ту на другата страна. Стомахът ми само повтаря като ехо движението.

Събитията от последните два дни се процеждат обратно в съзнанието ми. Тъмницата, процесът срещу императора, умиращата в краката ми Елпис. Спомням си Съорен, който ме спасява, но после самият той попада в затвора. Отхвърлям колкото се може по-бързо тази навестила ме мисъл. Има толкова много други неща, за които би трябвало да се чувствам виновна – вземането на Съорен за заложник не може да е едно от тях.

Аз съм на кораба „Дим“, спомням си, който се е отправил към руините на Енгълмар, за да си възвърна Астрейя. В каютата съм, в безопасност и сама, докато Съорен е в бригантината, окован във вериги.

Затварям очи и отпускам глава в ръцете си, ала веднага в съзнанието ми изплува лицето на Крес – розовите ѝ бузи, трапчинките и големите ѝ сиви очи, такава, каквата я видях при първата ни среща. Сърцето ми се свива при мисълта какво момиче беше тя, какво момиче бях аз, залепило се за нея, защото тя беше мое спасение от кошмарите в живота ми. Доста бързо този образ на Крес се сменя с друг, от последния път, когато я видях – омразата в студените ѝ сиви очи и гърлото ѝ с овъглена, свличаща се кожа.

Не би трябвало да е оцеляла след отровата. Ако не я бях видяла със собствените си очи, навярно нямаше да повярвам. Част от мен изпитва облекчение, че е оцеляла, но в същото време никога няма да забравя как ме гледаше, когато се закле да срине до основи Астрейя, как заяви, че ще поиска от императора главата ми, след като той ме екзекутира.

Строполявам се по гръб, главата ми тупва глухо върху тън-

ката възглавница. Цялото тяло ме боли от изтощение, но в ума ми е трескава вихрушка, която не дава признаци да утихне. Все пак стискам очи и се мъча да прогоня всички мисли за Крес, но тя се промъква тихомълком с призрачното си присъствие.

Стаята е прекалено тиха – толкова тиха, че придобива свой собствен звук. Чувам го, защото дъхът на моите Сенки отсъства, незабележимите им движения, когато не ги свърта на едно място, техните шепоти. Тази тишина е от онези – оглушителните. Обръщам се на една страна, после на друга. Потрепервам и издърпвам юргана, за да се завия, но усещам огнения допир на Крес и изритвам завивката, която се свлича на купчинка върху пода.

Сънят няма скоро да дойде. Изтъркулвам се от леглото и откривам дебелия вълнена пелерина, която Драгонсбейн остави в каютата ми. Навличам я върху нощницата си. Тя ме поглъща цялата, чак до глезените, удобна и безформена. Платът е протрит, толкова пъти е кърпена, че се съмнявам дали е останало нещо от оригиналната пелерина, но въпреки това я предпочитам пред изтънчените копринени рокли, които императорът ме караше да нося.

Както винаги, мисълта за императора възпламенява яростта дълбоко в мен, която се разгаря още по-ярко, докато ме изгори и превърне кръвта ми в лава. Чувството, което усещам, ме плаши, макар и да му се наслаждавам. Веднъж Блейз ми обеща, че аз ще запаля огъня, който ще изпепели тялото на императора, и не вярвам пламъците на гнева в мен да изгледят, докато наистина не го направя.

БЕЗОПАСНОСТ

КОРИДОРИТЕ НА „ДИМ“ СА ОПУСТЕЛИ и тихи, жива душа не се вижда. Чуват се само леки стъпки, идващи отгоре, и приглушеният грохот на вълните, разбиващи се в корпуса на кораба. Минавам през един коридор, после през друг, търсейки изход към палубата, преди да осъзная колко безнадеждно съм се изгубила. Въпреки че по-рано вечерта Драгонсбейн ме разведе из кораба и тогава ми се стори, че придобивам доста добра представа за разположението, но в този час всичко ми изглеждаше като съвсем различно място. Хвърлям поглед през рамо, в очакване да зърна някоя от моите Сенки, но след това осъзнавам, че те не са тук. Никоя от тях.

В продължение на десет години присъствието на другите беше неизменна тежест върху раменете ми, която ме задушаваше. Копнеех за деня, в който ще я отхвърля и ще бъда сама. Сега обаче част от мен усеща липсата на тази постоянна компания. Поне щяха да ми спестят лутането и губенето.

Най-накрая, след още няколко завоя откривам стълбище, което води нагоре към палубата. Стъпалата са разнебитени и кънтящи и затова ги изкачвам бавно, ужасена от мисълта, че някой ще ме чуе и ще ме последва. Трябва да си напомням, че не се промъквам никъде, че съм свободна да се скитам, където пожелаея.

Бутам вратата да се отвори, морският въздух се удря в лицето ми и разпилява косите ми във всички посоки. С едната си ръка ги приглаждам назад, за да не влизат в очите ми, а с другата се загръщам с пелерината. Не си давах сметка колко е застоял въздухът под палубата, преди да вдишам в дробовете си свежестта на морския.

Тук горе на вахта са няколко души от екипажа, само най-необходимите, за да гарантират, че „Дим“ няма да се отклони от курса или да потъне посред нощ. Всички са с толкова замъглени погледи и така съсредоточени в задачите си, че едва вдигат очи към мен, докато минавам покрай тях.

Нощта е студена, особено с бурните пориви на вятъра, който духа в морето. Кръстосвам ръце пред гърдите си, докато се качвам към носа на кораба.

Навярно още свиквам да съм сама, но не вярвам някога да се наситя на всичко това: ширналото се навсякъде около мен небе. Без стени, без ограничения. Само въздухът, морето и звездите. Небето над мен е отрупано със звезди, толкова са много, че е трудно да си избереш една-единствена. Артемизия ми беше казала, че навигаторите използват звездите, за да насочват кораба, но на мен ми е трудно да си представя доколко подобно нещо е възможно. Те са толкова много, че е трудно да бъдат обхванати с разума.

Носът на кораба не е така пуст, както се надяхах да бъде. Близо до бордовата ограда отпред стои самотна фигура с прегърбени рамене и се взира в океанските води. Преди още да се приближа достатъчно, за да разпозная чертите му, знам, че е Блейз. Той е единственият човек, когото съм срещала, който може да се опълчи на стихията с такава неистова енергия.

Усещам как ме обзема облекчение и забързвам към него.

– Блейз – докосвам рамото му. Топлината на кожата му и фактът, че е буден в този час, ме трогват, тласкат мислите ми в още повече посоки, но аз не им позволявам да надделят. Не

сега. Сега просто имам нужда от стария си приятел.

Изненадан, той се обръща към мен, след това ми се усмихва, макар и малко по-колебливо, отколкото преди.

Не сме разговаряли, откакто се качихме на кораба по-рано този следобед, а истината е, че част от мен се бои да говорим. Вероятно е разбрал, че съм разменила чашите по пътя ни на сам, давайки му чая със сънотворното, което беше приготвил за мен. И сигурно знае защо съм го направила. Това не е разговор, който ми се иска да вода сега.

– Не можеш да заспиш ли? – пита ме той, хвърляйки поглед наоколо, преди да ме погледне отново. Отваря уста, но отново я затваря. Прокашля се. – Трудно се свиква да се спи на кораб. Заради люшкането и шума на вълните...

– Не е от това – отвърщам. Искам да му разкажа за кошмара си, но си представям реакцията му. *Това е само сън*, ще каже той. *Не е наистина. Крес не е тук, не може да те нарани.*

И така да е, трудно ми е да го повярвам. Освен това не искам Блейз да знае как Крес се е закотвила в мислите ми, колко виновна се чувствам заради онова, което ѝ сторих. В неговото съзнание всичко е ясно – Крес е врагът. Той не би разбрал чувството ми на вина и със сигурност няма да разбере копнеж, вкоренил се дълбоко в мен. Не би разбрал колко много ми липсва тя, дори сега.

– Не ти казва за Драгонсбейн – казва той след малко, но не намира сили да ме погледне. – Трябваше да те предупредя. Със сигурност шокът е бил неприятен, да срещнеш непознат с лицето на майка ти.

Облягам се на перилата до него и двамата се вираме надолу, където вълните обгръщат корпуса на кораба.

– Вероятно щеше да ми кажеш, ако не бях разменила чашите с чай – отбелязвам аз.

Първоначално той не казва нищо и единствено шумът от морето стига до нас.

– Защо го направи? – тихо пита той, сякаш не е сигурен, че иска да научи отговора.

Не съм сигурна, че искам да му го дам, но част от мен силно се надява той да го приеме със смях и да ми каже, че греша.

Поемам дълбоко въздух, за да се успокоя.

– Преди да напуснем Астрея, когато Ерик ми обясняваше какви са берсерките, той спомена симптомите – бавно произнасям аз.

Блейз настръхва, но не ме поглежда и не ме прекъсва, така че продължавам.

– Той каза, че лудостта им от мините се влошава, че кожата им става гореща и започват да губят контрол върху силите, които владеят. Каза още, че не спят.

Блейз потрепера и въздъхна.

– Не е толкова просто – тихо казва той.

Разтърсвам глава, за да прочистя мислите си, после се отблъсквам от перилата и скръствам ръце над гърдите си.

– Ти си благословен – казвам му аз. – Затова оцеля след мината, затова оцеля през годините след това. Не може да си... – Нямам сили да произнеса думите. *Полудял от мините*. Само три думи, седем срички, всяка една напълно безобидна, но заедно – така зловещи.

Толкова много искам да ми каже, че съм права, че, разбира се, няма нищо общо с лудостта на мините, че разбира се, не е фатално. Вместо това той остава безмълвен, притихнал, облегнал се на лакти върху парапета, с ръце, притиснати към гърдите му.

– Не зная, Тео – най-накрая казва той. – Не мисля, че съм... болен. – Сякаш не е в състояние да изрече *полудял от мините*. – Но и никога не съм имал чувството, че съм благословен.

Признанието, за което никога повече няма да се говори, идва като шепот, изгубен в нощния въздух. Чудя се дали за първи път изрича тези думи на глас.

Докосвам рамото му, за да го накарам да се обърне към мен,

преди да поставя дланта си върху гърдите му, където знам, че носи белег, точно над сърцето му.

– Виждала съм какво можеш да правиш, Блейз – казвам. – Глейди те е благословила, знам го. Може би твоята сила е различна от тази на пазителите, но тя не е... Не е това. Тя е нещо повече. Трябва да е.

За секунда той сякаш иска да спори с мен, но после поставя ръката си върху моята и я притиска. Мъча се да не обръщам внимание колко е гореща кожата му.

– Защо не можа да заспиш? – пита ме той най-накрая. Не мога да му разкажа за кошмара си, но и не мога да го излъжа. Спирам се на нещо по средата – частична истина.

– Не мога да спя сама – отвърщам, сякаш е толкова просто. И двамата знаем, че не е. Чакам присъдата, да ми каже колко е абсурдно това, че не е възможно да ми *липсват* Сенките, наблюдаващи всяко мое движение. Но, разбира се, той не го прави. Знае, че изобщо не е това, което казвам.

– Ще спя с теб – казва той, преди да осъзнае какво е изрекъл. Прекалено е тъмно навън, за да съм сигурна, но мисля, че ушите му почервеняха. – Искам да кажа... Ами, ти знаеш какво имам предвид. Мога да стоя там, ако това ще помогне.

Усмиввам се едва.

– Мисля, че ще помогне – отвърщам и понеже не мога да устоя, не спирам дотук. – Бих спала още по-добре, ако и ти се опиташ да поспиш.

– Тео – казва с въздишка той.

– Знам – отвърщам. – Не е толкова просто. Само ми се иска да е.

Усещам очите на екипажа върху нас, докато Блейз и аз вървим обратно към каютата ми. Мога да си представя как им изглеждаме двамата в този час. До изгрев слънце всички ще си шушукат, че с Блейз сме любовници. Предпочитам хората изобщо

да не си шушукат за мен, но ако тази мъла засенчи другите – за мен и Съорен, не бих имала нищо против.

Слухът за любовна история с Блейз ще е далеч за предпочитане, защото екипажът ще ни подкрепи от все сърце, ако не за друго, то поне затова, че е астреец. А колкото повече подкрепя имам от екипажа, толкова по-добре. Не мога да не си спомня колко пренебрежителна беше Драгонсбейн, когато се качих на борда, как ми говореше, сякаш съм изгубило се дете, а не кралица. *Нейната* кралица. Тревожа се, че ще става все по-лошо.

Мъча се да спра този ред на мисли. Как се превърнах в такава интригантка? Та аз наистина имам чувства към Блейз и знам, че и той също, но изобщо не се съобразих с това. Тръгнах направо да заговорнича, да обмислям как да го използвам за своя политическа изгода. Как станах такъв човек?

Разсъждавам като императора и осъзнаването на тази мисъл ме разтърсва.

Блейз го усеща.

– Добре ли си? – пита той, докато отварям вратата на каютата ми и го повеждам вътре.

Обръщам се да го погледна и изхвърлям гласа на императора от съзнанието си. Преставам да мисля за това кой ни е видял да влизаме или какво ще кажат, или как да го използвам за моя изгода. Не мисля за онова, за което разговаряхме преди минути. Мисля само за нас двамата, заедно, сами в стаята.

– Благодаря ти, че ще останеш с мен – казвам вместо отговор на въпроса му.

Той се усмихва, преди да отклони поглед встрани.

– Ти ми правиш услуга. В една каюта съм с Херон, а той така хърка, че клати целия кораб.

Засмивам се.

– Ще лежа на пода, докато спиш – казва той.

– Не – изненадващо за себе си отвръщам.

Очите му леко се разширяват, когато ме поглежда. По всич-

ко личи, че ще останем в смразяващата, неловка тишина цяла вечност, затова разрушавам магията. Пристъпвам към него и го хващам за ръка.

– Тео – понечва да каже той, но аз поставям пръста си върху устните му, преди да е провалил мига с предупреждения, които не искам да чувам.

– Само... ме прегърни – изричам.

Той въздиша и аз знам, че ще каже не, че трябва да стои на разстояние, защото аз вече не съм неговото приятелче от детството. Аз съм неговата кралица, а това прави всичко много по-сложно. Така че излизам с евтин номер, на който знам, че няма да откаже.

– Ще се чувствам в по-голяма безопасност, Блейз. Моля те.

Погледът му омеква и знам, че го имам. Без да кажа и дума повече, отпускам ръката си от устните му и го издърпвам към леглото. Идеално е за двама ни, тялото му се извива покрай моето, ръцете му ме обвиват. Дори тук, сред морето, той ухае на домашно огнище и подправки – като вкъщи. Кожата му е изгарящотопла, но се опитвам да не мисля за това. Усещам как биенето на сърцето му преминава през мен, как моето забива в същия ритъм и се оставям да ме приспи.

СЕМЕЙСТВО

КОГАТО СЕ СЪБУЖДАМ, БЛЕЙЗ ВЕЧЕ си е тръгнал и стаята е твърде студена без него. На възглавницата до главата ми има бележка.

Имам моряшки задължения тази сутрин. Ще се видим довечера.

*Твой,
Блейз*

Твой. Думата не излиза от главата ми, докато се мъча да разреши и наглася къдравата си коса и да пооправя смачканите си дрехи. В някой друг живот навярно щях да пърхам от една такава дума, но сега тя има обратното въздействие. Отнема ми известно време да преценя защо е така: по същия начин Съорен подписваше писмата си до мен.

Опитвам се да не позволя мислите за Съорен да ме преследват твърде дълго. Жив е, в безопасност е и това е всичко, което мога да направя за него сега. Много повече, отколкото заслужава след онова, което направи във Вектурия, след като ръцете му толкова подгизнаха от кръв, че едва ли някога щяха да бъдат

отново наистина чисти.

Ами твоите ръце?, прошепва в главата ми глас. Звучи като гласа на Крес.

Нахлузвам ботушите, които ми даде Драгонсбейн. С цял един номер са по-големи и шляпат, като ходя, но не бива да се оплаквам, особено като се има предвид, че за разлика от Блейз, аз нямам никакви задължения по поддръжката на кораба. Вчера, по време на обиколката с Драгонсбейн, тя обясни, че всички на борда получават някаква всекидневна задача, за да си изкарат прехраната. Херон имаше дневна смяна в кухнята, а Артемизия ще трябва да управлява платната по няколко часа на ден. Дори децата получават малки задачи като да наливат вода по време на хранене или да изпълняват поръчки на Драгонсбейн.

Попитах я с какво бих могла да помагам аз, но тя само се усмихна и ме потупа снизходително по ръката.

– Ти си нашата принцеса. Това е всичко, което искаме от теб.

Аз съм вашата кралица, искаше ми се да кажа, но не успях да принудя устата си да произнесе тези думи.

Когато излизам на палубата, слънцето е удивително високо в небето и е толкова ярко, че заслепява. Колко ли дълго съм спала? Трябва да приближава пладне и корабът жужи от работа. Обхождам с поглед препълнената палуба за познато лице, но откривам море от непознати.

– Ваше величество – казва един човек с поклон, докато отминава бързо с кофа вода. Отварям уста да отговоря, но преди да успея, една жена прави реверанс със същото отношение.

След малко разбирам, че е най-добре просто да се усмихвам и да кимвам в ответ. Пробивам си път през палубата, като кимам и се усмихвам, търсейки някой познат, но веднага, щом откривам познати очи, ми се иска да не съм ги видяла.

Майката на Елпис, Надин, стои под грота с парцал в ръка и мие палубата. Тя замръзва на място, от парцала се стича сива

вода. Очите ѝ се втрещават в моите, ала лицето ѝ остава непро- ницаемо. Толкова много си приличат с дъщеря си, че се стрес- нах първия път, когато я срещнах – същото кръгло лице и тъм- ни, дълбоки очи.

Когато ѝ казах за Елпис снощи, след обиколката с Драгон- сбейн, тя изрече всички онези правилни неща, въпреки сълзите си. Благодарни ми, че съм се опитала да спася дъщеря ѝ, че съм била нейна приятелка, че съм се посветила на каузата да отмъ- стя на императора, но думите ѝ звучаха глухо и празно и бих предпочела да роптае срещу мен, да ме обвинява за убийството на Елпис. Мисля, че за мен ще е облекчение да чуя някой друг да произнесе на глас собствените ми самообвинения.

Тя откъсва очи от мен и отново се съсредоточва върху чисте- нето, търка с всичка сила палубата, сякаш иска да пробие дупка в нея.

– Тео – чувам глас зад себе си, толкова съм благодарна за разсейването, че ми отнема известно време да схвана кой ме вика.

Артемизия е застанала до бордовите перила в облекло като моето – тесни, кафяви панталони и бяла, памучна риза, макар че нейното изглежда някак по-добре, като дрехи, които самата тя е избрала да носи, а не защото няма други възможности. Въ- преки че гледа към мен, тялото ѝ е обърнато към водата с раз- творени ръце. Косата ѝ пада по раменете на разчорлени бели вълни, които преминават в светли, небесносини краища. Фур- кетът с воден скъпоценен камък, който откраднах от Кресцен- тия, е закрепен в косите ѝ, а мастиленосините камъчета блестят на слънцето. Зная, че тя се смущава от косата си и се опитвам да не се вторачвам в нея, но трудно се въздържам. На хълбока ѝ виси ножницата на камата ѝ с позлатена филигранна дръжка. Първоначално си помислих, че е моята, но не е възможно. Ви- дях камата си преди малко в моята стая, пъхната под възглавни- цата ми.

Отнема ми известно време да разбере какво прави тя. Водният скъпоценен камък не блести на слънцето, той всъщност излъчва светлина. Защото тя го използва. Когато се вглеждам по-внимателно в пръстите ѝ, почти мога да видя как магията извира от тях, фина като лека мъгла над океана.

– Какво правиш? – питам я, приближавайки се към нея умерено. Харесва ми да смятам, че не се страхувам от Артемизия, но ще съм истинска глупачка да не се боя. Тя е страховито същество, дори и без магията, която притежава.

Усмива ми се дяволито и многозначително върти очи.

– Майка ми смята, че трябва да се движим по-бързо, в случай че каловаксийците са по петите ни – казва тя.

– Значи те е помолила за помощ?

– О, не, майка ми никога и никого не би помолила за помощ, дори и мен – Артемизия се засмива. – Заповяда ми.

Облягам се на перилата до нея.

– Мислех, че не приемаш заповеди от никого – подхвърлям аз.

Тя не отвръща, само свива рамене.

Гледам към сините вълни в необятната морска шир, простираща се докъдето погледът ми стига. Съзирам другите кораби от флотата на Драгонсбейн, следващи килватера на „Дим“.

– Какво точно правиш? – питам я след малко.

– Обръщам теченията в наша полза – отвръща тя, – така че да се движат в нашата посока, а не срещу нас.

– За това е нужна доста мощна сила. Сигурна ли си, че можеш да се справиш сама? – във въпроса ми няма обиден намек, но Артемизия настръхва.

– Не е толкова трудно, колкото изглежда. Тласкаш естествената водна маса да прави това, което тя иска да прави, само сменяш посоката. Буквално, все едно обръщаш посоката на прилива. Не променям цялото Калодийско море, само малка част около нашата флота.

– Разчитам на твоята преценка – казвам ѝ. Настъпва мълчание и аз наблюдавам работата ѝ – ръцете ѝ, които грациозно се извиват във въздуха пред нас, нежната морска мъгла, процеждаща се от пръстите ѝ.

Тя ми е братовчедка, внезапно си спомням, макар че тази мисъл звучи по-нелепо от всякога. Ние сме толкова различни, колкото могат да са двама души, но майките ни са сестри. Близначки всъщност.

Когато я видях за първи път, тя промени косата си от синя и бяла, цветовете на нейната Водна дарба, в тъмнокафява с червени оттенъци като моята. Помислих, че ми се подиграва или се опитва да ме накара да се почувствам неудобно, но навярно такъв е бил цветът на косата ѝ, преди да бъде избрана, същият цвят като на майка ѝ, като на моята майка, като на моята коса. Тя със сигурност винаги е знаела, че сме братовчедки, но никога не го спомена.

Една и съща кръв тече във вените ни, мисля си аз, и то каква кръв.

– Не мислиш ли, че е странно – ние сме потомки на бога на огъня, а ти беше избрана от богинята на водата? – питам я след малко.

– Не съвсем – поглежда ме косо тя. – Не съм особено духовна личност. Може би произхождаме от Хаза, а може би това е само мит, подсилващ домогванията на семейството ни към трона. И в двата случая не смятам, че магията има нещо общо с кръвта. Херон казва, че Сюта ме е видяла в храма си, че от всички присъстващи там е избрала мен и ме е благословила с тази дарба. Но не съм сигурна, че ми допада и това обяснение.

– А кое обяснение ти харесва?

Тя не ми отговаря, вместо това се концентрира върху морето пред себе си и движи ръцете си във въздуха с грациозността на танцьорка.

– Защо толкова се интересуваш от моята дарба? – пита ме тя.

Мой ред е да свия рамене.

– Без причина всъщност. Предполагам, че на повечето хора им е любопитно да знаят.

– Всъщност не – отвръща тя, като внезапно насочва ръцете си наляво, а после отново напред. – В повечето случаи хората просто ми казват колко съм благословена. Понякога го изричат, докато прокарват пръсти през косата ми – толкова мразя това. Както и да е, никой не ми задава въпроси за дарбата ми. Това твърде много би се доближило до темата за мините. По-добре да мислят, че е нещо мистично, съществуващо извън пределите на тяхното любопитство.

– Не мислех, че би се изненадала да откриеш колко малко неща съществуват извън пределите на моето любопитство – казвам шеговито, макар думите ѝ да ме пронизват все още като тръни.

Дори да е забелязала неудобството ми, Артемизия го пренебрегва.

– Ужасно късно се събуди – подмята тя. И тук има някакво жило, но не се забива така дълбоко, както обикновено се случва. Същото беше и вчера, след като се качихме на „Дим“ – мърмореше и не я свърташе на едно място, нещо, което не бях забелязала преди. Няма нищо от заяждането и сарказма ѝ, с които съм свикнала. В сянката на майка си тя не беше съвсем същата.

– Не исках да се успивам. Бях будна през по-голямата част от нощта.

– Блейз каза, че не си се чувствала добре – прекъсва ме тя, ала самодоволният поглед, който ми хвърля, означава, че думите ѝ са евфемизъм за нещо съвсем друго. Слуховете със сигурност са тръгнали вече.

– Добре съм. – Бузите ми пламтят. Търся начин да сменя темата. След малко кимвам към камата в ножницата на хълбока ѝ. – За какво ти е?

Тя отпуска ръце и потокът от магия секва. Пръстите ѝ докосват безцелно ефеса* на камата, както съм виждала жените в съда да си играят със своите бижута.

– Искан да се поуупражнявам малко след като приключат тук – признава тя. – Нямаше много възможности да я използвавам, след като премахнах твоите Сенки, така че съм позабравила.

– Ти си ги убила?

– А кой мислиш, че го направи? – изсумтява тя. – Херон казва, че е против дарбата му да причинява вреда, а Блейз не обича да си цапа ръцете, освен ако наистина не е необходимо. Вероятно би го направил, ако бях го помолила, но... – Гласът ѝ заглъхва.

– Но на теб ти харесва да го правиш – довършвам аз.

Очите ѝ проблясват, а усмивката ѝ е мрачна.

– Усещането, когато си връщаш нещо – казва тя, – е хубаво.

Тя понечва да каже още нещо и аз се приготвям за остър коментар как не съм могла да убия Съорен, когато имах възможност.

– Мога да те науча – изненадва ме тя – как да използваш камата, искам да кажа.

Поглеждам към оръжието на хълбока ѝ и се опитвам да си представя как го размахвам – не като в тунела със Съорен, с треперещи ръце и сковаващо ме съмнение, а като някой, който знае какво прави. Спомням си дъха на императора във врата ми, ръката му, стискаща бедрото ми, пълзяща бавно нагоре. Тогава се чувствах безпомощна, не искам никога повече да се чувствам безпомощна. Отблъсквам тази мисъл от ума си. Аз не съм убиец.

– След Ампелио... Не мисля, че имам силата – казвам най-накрая, иска ми се да не беше така.

---

* Ефес – дръжка на сабя, шпага, меч или друго хладно оръжие, често изработена от злато, сребро, слонова кост и др. – Бел. ред.

– Мисля, че ще се изненадаш от силата, която имаш – отвръща Артемизия.

Преди да отговоря, ни прекъсва приближаващ се тропот на ботуши по дървената палуба. Звукът е по-силен и отсечен, отколкото стъпките на всеки друг. Арт сигурно разпознава походката, защото някак се свива в себе си, преди да се обърне.

– Майко – ръката ѝ отново докосва неспокойно ефеса на камата. Навик, издаващ нервно напрежение, макар че вчера бих се изсмяла на идеята, че някой може да уплаши Артемизия.

Вътрешно се стегнах и също се обърнах.

– Драгонсбейн – казах.

Висока и уравновесена, тя някак заема повече пространство, отколкото предполага ръстът ѝ. Облечена е в същото облекло като останалите от екипажа, с изключение на обувките. Вместо обемисти работни ботуши, нейните са високи до коляното с дебели стабилни токове. Отначало се почудих колко ли практични могат да бъдат на кораб, но тя никога не се препъва, а и те ѝ дават още няколко сантиметра височина, от което, предполагам, изглежда по-внушителна за екипажа си.

Щом очите ѝ срещат моите, тя се усмихва, но усмивката не е същата като онази на майка ми. Тя гледа към мен, както Крес би се взира в стихотворение, което ѝ създава трудности в превода.

– Радвам се да видя, че вие двете се разбирате – изрича тя, но изобщо не изглежда да е щастлива. Звучи така, сякаш е леко сърдита за нещо, макар че е възможно винаги да звучи така.

– Разбира се – опитвам се да се усмихна, – Артемизия беше безценна при извеждането ми от двореца и убийството на тейна. Не бихме се справили без нея.

До мен Арт стои безмълвна. Взира се в дървените дъски под ботушите на майка си.

– Да, наистина е специална. Разбира се, тя е единственото

дете, което ми остана, така че за мен е особено безценна.

В тона ѝ има нещо подмолно, което кара Арт да потрепери. Имала е брат. Беше ми казала, че с него са били в мината, че той е полудял и по-късно е бил убит от един пазач. Преди да успее да помисля за енергията между тях, Драгонсбейн рязко обръща вниманието си към мен.

– Имаме планове за съставяне, Тео. Да ги обсъдим в каютата ми.

Понечвам да отвърна, но Арт ме изпреварва.

– Ваше величество – тихо произнася тя, макар че, все още да не поглежда към майка си.

– Хм? – учудва се Драгонсбейн, макар, съдейки по начина, по който раменете ѝ се напрягат, е чула много добре.

Артемизия най-сетне поглежда нагоре, за да срещне втренчения поглед на майка си.

– Трябва да се обръщаш към нея с „Ваше величество“, особено там, където другите могат да те чуят.

Изкуствената усмивка на Драгонсбейн е като опъната тети-ва, готова да се скъса.

– Разбира се, права си – отвърща тя, макар думите да звучат като по принуда. Обръща се към мен и едва доловимо се покланя. – Ваше величество, присъствието Ви е особено желателно в моята скромна каюта. Така по-добре ли е, Артемизия?

Артемизия не отговаря. Бузите ѝ са аленочервени. Погледът ѝ отново е забит надолу.

– Ще дойда – казвам на Драгонсбейн, за да отклоня вниманието ѝ, преди да е превърнала дъщеря си в купчинка прах.

Драгонсбейн ми хвърля неодобрителен поглед, а после насочва обратно очи към Артемизия.

– И бях ти възложила да се справиш с теченията до пладне. Имаш още един час, ако смяташ, че можеш да се справиш.

Предизвикателството в гласа ѝ е очевидно и Арт стиска челюсти.

– Разбира се, капитане – отвърща тя и пак вдига ръцете си към морето.

Без да каже дума повече, Драгонсбейн се извърща и ми прави знак да я последвам. Улавям погледа на Артемизия и се опитвам да ѝ се усмихна окуражително, но не мисля, че тя го забелязва. За първи път, откакто я срещнах, тя изглежда отчаяна.